

Gostosevke

Ida
Mlakar

Ali sem drug obraz.
Lunina mena.
V zrcalo zimskega neba
zaklenjena.

Mesečev kamen.
Zazidana v stalnico krvi.
Srebrnožila.

Ali se ribam valim,
v ledu zdrstena.
Ali na zimo zorim.

Ali iz stekla kričim,
v pisani mrak razcvetena,

Beli bok severa.
Ali sem marčeva.

Mrazu ponujena.
Ognju odtegnjena.

Strast
neiskrena.

Počakaj še,
zima.
S steklenega polja prignana.
Belina pomolzena.

Med ivjem trepalnic
do jutra,
štejem pastirje
globokega sna.

Ostrižene zvezde
kotijo samoto
na mehkih pasiščih.

Krhko in belo.

Po volčje se vdirajo
šape neba.

Počakaj,
ponehaj,
da si slečem oko,
da se v veke zavijem.

Naj mi spanec zaceli
ugrize snega.

Spet gostosevke.
Jalovi izliv noči.
Na srežnem listu odsteklen.
In spet
sneži.
Sneži.
Sneži.

Spet tanek strah,
ostro ošiljen.
Kmalu bom led.
S konico ivja.
Pripis na rob solsticija
steklenih rok.

Opomba prispodob.
Pod črto sonca.

Mraz briše z vseh strani
poskus odjuge.

Še zadnji verz.
Spet gostosevke.

So le nejasni znaki.
V temi.

Črn je.
Visoko vzhajan mrak.
Kvašena lica zvezd.
Svetlo proso, da me omaje.
Sadišče sveč, da me ospe.

In toliko žanjcev ognjev,
da bi lomila gosti kruh bližin
do zadnjega.

Razsipaj me,
mlin hladnega.

Kar gostosevi zdaj,
je v vseh stvareh.
Zagovorjeno staranje.
Udavnina sna.
Grozljiva plodnost.
V vseh zrcalih.
Drobec.
Zgodnja rast snega.

Kar ni več trava.
Poletje vzpenjanja.
Ščemeča dlan.
Odpeta.
Halja las.
Nerazčesana.

Vse je spleteno grobo.
 Tesno všito,
 V platno zganjeno.
 Z vrvjo ovito.
 V belo.
 Težko zemljo vsepočez.
 Zadrgnjeno.
 Do pet pokrito.
 Mrzlo.
 Od svojih skritih podrasti.
 Do živih vozlov.

Skrčena do zob.
 Trebuh leden.
 Srežnih oči
 in sipkih nog.

Takole grem.
 Tako se izgubim.

Takole senco podvojim
 z belo krvjo.

In v kamnu kamen.
 Da me zaboli
 še lasten vonj.